

Sygn. akt II Ka 850/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska (spr.)
Sędziowie:	SO Dariusz Półtorak SO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Łukasza Witowskiego

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2023 r.

sprawy **P. W.**

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (dz. u. 2020.2050 j.t) w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dn. 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 23 września 2022 r. sygn. akt II K 641/22

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że eliminuje - z podstawy skazania art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 11 § 2 kk, zaś z podstawy wymiaru kary art. 11 § 3 kk;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego P. W. na rzecz Skarbu Państwa 1920 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 850/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 23 września 2022 r. w sprawie II K 641/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		P. W.	sytuacja zdrowotna i osobista oskarżonego	odpis skrócony aktu urodzenia F. W., dokumentacja medyczna oskarżonego, zaświadczenia lekarskie	577-589
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	odpis skrócony aktu urodzenia F. W., dokumentacja medyczna oskarżonego, zaświadczenia lekarskie	Przedłożone do akt sprawy przez obrońcę dokumenty zostały sporządzone przez osoby bądź instytucje uprawnione do ich wydania i brak było jakichkolwiek podstaw do podważania wynikających z nich okoliczności.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<u>obraży prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, tj.</u> - art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego i odebranie im waloru wiarygodności w zakresie w jakim P. W. wskazywał, że sprzedał C. D. nowe substancje psychoaktywne w ilości łącznej 100-150 gram za kwotę łączną 2500 zł, podczas gdy oskarżony niezwykle	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

szczegółowo opisał okoliczności w jakich nabył na własny użytek nowe substancje psychoaktywne, wyjaśnił ile razy, po jakiej cenie i w jakiej ilości zbył pozostałą część substancji C. D., co w kontekście chwiejnych, wewnątrznie sprzecznych zeznań C. D. winno skutkować diametralnie inną oceną wyjaśnień P. W.;

- art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań C. D. i obdarzenie ich walorem pełnej wiarygodności, podczas gdy zeznania są wewnątrznie sprzeczne, C. D. przed Sądem nie był w stanie wskazać jakichkolwiek szczegółów dotyczących transakcji z P. W. i zasłaniał się niepamięcią, a ponadto C. D. wskazywał, że to P. W. miał z nim nawiązywać kontakt celem sprzedaży narkotyków, co stoi w sprzeczności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, ponieważ trudno zakładać, że do transakcji dochodziło z inicjatywy oskarżonego, a nie świadka, który potencjalnie był zainteresowany nabyciem substancji zabronionych;

- art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań C. D. i obdarzenie ich walorem pełnej wiarygodności, podczas gdy zeznania te są nieprawdziwe w zakresie, w jakim C. D. wskazywał, że nie zna osoby R. G. pseudonim (...) od którego miał nabywać narkotyki, a dopiero w protokole z dnia 27 października 2021r. przyznał się do kilkuletniej znajomości ze zmarłym R. G. zaprzeczając transakcjom z jego udziałem co stoi w sprzeczności z ustaleniami śledczych i zgromadzonymi materiałami operacyjnymi;

	<p>- art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań J. T. i oparcie ustaleń faktycznych w oparciu o jego depozycje, podczas gdy świadek nie posiadał wiedzy zarówno co do ilości przekazywanych przez P. W., jak i kwot, które C. D. miał przekazywać oskarżonemu za nabywane narkotyki;</p> <p>2. w oparciu o dyspozycję art. 438 pkt 3 kpk błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na treść orzeczenia, a wyrażający się wadliwym ustaleniem, że:</p> <p>- oskarżony P. W. od początku czerwca 2020 roku do dnia 23 listopada 2020 roku, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie nowymi substancjami psychoaktywnymi o łącznej wadze co najmniej 6 kg i nie większej niż 7 kg, w ten sposób, że udzielił je odpłatnie C. D., podczas gdy prawidłowa ocena wyjaśnień oraz zeznań winna prowadzić do ustalenia, że oskarżony zbył C. D. nowe substancje psychoaktywne w ilości nie mniejszej od 100 gram i nie większej niż 150 gram będąc przekonany, że C. D. nabywa narkotyki jako konsument, co winno skutkować przyjęciem, że P. W. swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie należy podkreślić, że podnoszenie zarzutu opartego jedynie na odmiennej ocenie</p>		

dowodów dokonanej przez skarżącego, bez wskazania błędów natury faktycznej, logicznej, usterek w rozumowaniu, oparcia się na nieujawnionym materiale dowodowym albo tylko na części materiału dowodowego, nie może prowadzić do podważenia wyroku Sądu I instancji. We wniesionej apelacji skarżący tak jednak uczynił, skoro przedstawił jedynie własną, odmienną od dokonanej przez Sąd I instancji ocenę dowodów, taką, która nie respektowała wymogu uwzględnienia całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Przesłanki z art. 410 k.p.k. obowiązują nie tylko sąd przy rozstrzygnięciu konkretnej sprawy, ale także powinny być przestrzegane w środkach odwoławczych przez skarżących. Bez tego zawarte tam rozważania zawsze będą oceniane jako nieuprawnione, a więc i dowolne (postanowienie SN z 22.05.2019 r., II KK 135/19, LEX nr 2671513). Negowanie przez obrońcę zeznań świadków C. D. i J. T., których relacje znajdują odzwierciedlenie w wiarygodnym materiale sprawy, przy jednoczesnym wysunięciu przez skarżącego tezy, iż walorem wiarygodności w całości powinny zostać obdarzone wyłącznie wyjaśnienia oskarżonego, wobec braku logiki i racjonalności przedstawionej argumentacji, nie mogło doprowadzić do podważenia słusznej oceny zeznań wskazanych świadków, a także wyjaśnień oskarżonego. W tym miejscu należy podnieść, że obowiązkiem sądu odwoławczego nie jest ponowne przeprowadzanie postępowania i dokonywanie oceny dowodów, gdyż takich czynności dokonał Sąd Rejonowy. Sąd Okręgowy w całości tę ocenę dowodów, logicznie, jasno, rzeczowo uargumentowaną

na łamach pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku aprobuje. Jedynie krótko wskaże na niezasadność zarzutów podniesionych przez obrońcę w tym zakresie.

- w sytuacji korelacji zeznań świadka C. D. z pozostałym materiałem dowodowym sprawy, uznanym przez Sąd I instancji za wiarygodny, w tym co wymaga podkreślenia, częściowo również z wyjaśnieniami oskarżonego, decyzja Sądu Rejonowego o obdarzeniu ich przymiotem wiarygodności była uzasadniona. Wbrew twierdzeniom skarżącego, w zeznaniach świadka C. D. nie sposób dostrzec wewnętrznej sprzeczności co do zasadniczych faktów. Świadek ten konsekwentnie, zarówno w wyjaśnieniach złożonych w charakterze podejrzanego, jak też w kolejno składanych zeznaniach twierdził, że nabywał narkotyki od oskarżonego, początkowo wskazując jedynie jego pseudonim. W trakcie przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym rozpoznał oskarżonego. Wskazał dobitnie, iż osobą z którą dokonywał transakcji narkotykowych był P. W., wskazując na wizerunek nr 2 na karcie 360 akt sprawy. Opisał szereg szczegółów dotyczących tej współpracy twierdząc, że kupował od oskarżonego środki wymienione w zarzucie, którymi następnie handlował. Przedstawił w sposób rzeczowy, logiczny i spójny okoliczności nabywania tych substancji, m.in. miejsce spotkań, sposób kontaktu, tj. telefonicznie, ilości transakcji, cenę zakupu omawianych substancji, sposób płatności, tj. zawsze gotówką, a także typ środków sprzedawanych mu przez oskarżonego, tzw. baba jaga – plastelina. Zatem twierdzenia obrońcy o niewskazaniu szczegółów

transakcji z oskarżonym przez świadka są bezpodstawne. Skarżący mija się także z ustalonymi faktami w zakresie osoby, która nawiązała te kontakty. Z zeznań C. D. wynika bowiem, wbrew twierdzeniom obrońcy wysuniętym w apelacji, że to on dowiedziawszy się, że oskarżony handluje substancjami odurzającymi, zadzwonił od niego i zaproponował, że będzie od niego kupował większe ilości narkotyków. Co warte podkreślenia C. D. potwierdził w całości zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym na rozprawie w dniu 16.09.2022 r. (k. 543v). Zaskłanianie się przez świadka przed Sądem niepamięcią i niechęć do odtwarzania szczegółów na rozprawie są typowe dla tego typu spraw. Dodatkowo miał na to niewątpliwie wpływ upływ czasu. Nie podważa to jednak w żaden sposób prawdziwości jego relacji składanych uprzednio.

Analiza pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd Rejonowy czyniąc ustalenia faktyczne nie brał pod uwagę wyjaśnień C. D. w zakresie jego znajomości z R. G., gdyż nie miało to znaczenia w zakresie odpowiedzialności oskarżonego za zarzucany mu czyn. Nadmienić jedynie należy, odnosząc się do treści zarzutu, że składając wyjaśnienia w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Siedlcach o sygn. akt II K 32/21 zakończonej prawomocnym wyrokiem skazującym z dnia 15 lipca 2021 r. C. D. z racji prowadzenia przeciwko niemu postępowania miał powody, aby pewne okoliczności przedstawiać w sposób odmienny od rzeczywistości.

- przechodząc do zeznań świadka J. T., jego relacja potwierdza depozycje świadka C. D. co do sprzedaży mu substancji psychoaktywnych przez osobę o pseudonimie (...). W toku postępowania ustalono, że takim pseudonimem posługiwał się oskarżony. W sytuacji korelacji z pozostałym wiarygodnym materiałem sprawy, słusznie uznano tenże dowód w ww. zakresie za w pełni wiarygodny. Fakt, że świadek ten nie posiadał szerszej wiedzy o współpracy oskarżonego ze świadkiem C. D. nie świadczy o jego niewiarygodności. Sąd meriti w dochodzeniu do prawdy obiektywnej może bowiem posługiwać się nie tylko dowodami bezpośrednimi, którymi aktualnie dysponuje, ale również prawidłowym logicznym rozumowaniem wspieranym przesłankami natury empirycznej. Pozwala to Sądowi na uznanie za dowód logicznie poprawnej koncepcji myślowej, której wnioski (informacje) swoją konsekwencją eliminują inne wersje zdarzenia (wyrok SA w Warszawie z 23.03.2015 r., II AKa 27/15, LEX nr 1667655).

- odnosząc się do depozycji oskarżonego złożonych w ramach fazy przygotowawczej, kiedy wskazywał, że substancje psychotropowe nabył wyłącznie na własny użytek i zażywał je wspólnie z C. D., w świetle wiarygodnego materiału sprawy nie zasługiwały na uwzględnienie i prawidłowo Sąd meriti uznał je w tym zakresie jako wyraz dążenia do zmniejszenia odpowiedzialności karnej. Wyjaśnienia oskarżonego podlegają tak samo jak inne dowody w sprawie swobodnej ocenie sędziowskiej i nie mogą zostać ocenione

w oderwaniu od pozostałego materiału dowodowego sprawy, gdyż stanowiłoby to o dowolnej ocenie sędziowskiej. Należy podkreślić, że oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do sprzedaży substancji psychoaktywnych C. D.. Analogicznie wskazywał także na rozprawie w dniu 18 lipca 2022 r. Odmówienie wiary niektórym wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobach i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów (wyrok SA w Warszawie z 17.09.2021 r., II AKa 292/20, LEX nr 3287759).

- w związku z tym, że ustalenia faktyczne wynikają z oceny dowodów, a zarzut w tym zakresie został uznany za niezasadny, pociąga to za sobą bezzasadność zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Podkreślić jedynie należy, że Sad Rejonowy prawidłowo ustalił świadomość oskarżonego co do tego, czy C. D. będący odbiorcą narkotyków nie jest ich konsumentem lecz „hurtownikiem”, a zatem, że środki te podlegają

<p>dalszej dystrybucji. Świadczą o tym okoliczności współpracy z oskarżonym przedstawione w zeznaniach C. D., z których wynika, że umówili się już na początku, iż P. W. będzie dostarczał narkotyki w większej ilości, jak też faktyczna ich ilość przekazywana w poszczególnych transakcjach. Oskarżony zatem co najmniej przewidywał, że przekazywane w ten sposób C. D. środki znajdą się w obrocie i godził się na to.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że czyn zarzucany oskarżonemu stanowi występki z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i na tej podstawie wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby wynoszący 3 lata.</p> <p><i>ewentualnie z daleko idącej ostrożności procesowej</i></p> <p>2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego winnym stawianego mu zarzutu i przy zastosowaniu art. 37b orzeczenie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadność podniesionych zarzutów warunkowała decyzję</p>		

o nieuwzględnieniu postulowanych przez skarżącego wniosków.		
Lp.	Zarzut	
2.	<p><i>z ostrożności procesowej</i></p> <p>w oparciu o dyspozycję art. 438 pkt 3 kpk <u>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na treść orzeczenia</u>, a wyrażający się wadliwym ustaleniem, że jedynie orzeczona wobec oskarżonego bezwzględna kara pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 2 miesięcy winna podziałać na niego wychowawczo, wdrożyć go do przestrzegania porządku prawnego oraz zapobiec jego powrotowi do przestępstwa w przyszłości, w sytuacji gdy, wobec faktu, że P. W. jest osobą uprzednio niekaraną, przyznał się do zarzucanego mu czynu, wyraził żal i skruchę, całkowicie przewartościował swoje życie oraz posiada ustabilizowaną sytuację życiową co winno skutkować ustaleniem, że adekwatną karą w stosunku do oskarżonego wydaje się kara pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy oraz kara 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności, która utrwali właściwe postawy u P. W. oraz spełni swoją rolę w zakresie prewencji ogólnej kształtującą świadomość prawną społeczeństwa; Na marginesie wskazuję, że tożsamy wniosek w zakresie orzeczenia powyższej kary złożył oskarżyciel publiczny w swoim stanowisku końcowym.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

- podniesiony zarzut de facto odnosi się do sankcji karnej wymierzonej oskarżonemu przez Sąd I instancji, a zatem potraktować go należy jako zarzut rażącej niewspółmierności kary. Przypomnienia wymaga, że kwestionowanie orzeczonej kary poprzez zarzut określony w art. 438 pkt 4 k.p.k. powinno nastąpić dopiero wówczas, gdy skarżący akceptuje dokonane przez sąd ustalenia faktyczne.

- zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, nie każda nietrafność orzeczenia o karze, ale tylko jej rażąca niewspółmierność uzasadnia zmianę orzeczenia w tym zakresie (art. 438 pkt 4 k.p.k.). Niewspółmierność rażąca to znaczna, zasadnicza, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą. Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy (wyrok SN z 16.11.2021 r., II DOW 15/21, LEX nr 3261440).

- po przeanalizowaniu okoliczności przedmiotowej sprawy w ramach kontroli odwoławczej Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że orzeczone wobec oskarżonego kary, tj. kara pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 2 miesięcy oraz kara grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł są sprawiedliwe, adekwatne do wagi popełnionego czynu i w żadnym wypadku nie można stwierdzić, iż są one rażąco niewspółmierne, a więc nie było

powodów do zmiany zaskarżonego wyroku w tej części. Należy przypomnieć, że przy ustalaniu stopnia winy, należy wychodzić od domniemania pełnej swobody sprawcy w realizacji określonego zachowania. Postępowanie nie wykazało, aby wolność oskarżonego w tym zakresie była ograniczona. W związku z tym przyjęcie wysokiego stopnia winy przez Sąd meriti było uzasadnione. Stopień społecznej szkodliwości również ów Sąd ustalił prawidłowo. Oskarżony godził m.in. w życie i zdrowie społeczeństwa, udzielił od 6 do 7 kg substancji psychoaktywnych C. D., proceder przestępczy trwał przez okres kilku miesięcy, sprawca działał w pełni umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczynił sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu. W dotychczasowej niekaralności, przyznania się oskarżonego do zarzucanego mu czynu, wyrażeniu żalu i skruchy, a także ustabilizowanej sytuacji życiowej nie można upatrywać uzasadnienia zmiany sankcji karnej na taką jaką proponował obrońca. Są to niewątpliwie okoliczności łagodzące i Sąd Rejonowy miał je na uwadze określając represję karną dla oskarżonego, co wynika z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, natomiast nie powinny one przeważać nad okolicznościami obciążającymi oskarżonego, gdyż takie ustalenie w zasadzie premiowałoby oskarżonego. Idąc dalej, byłoby rażąco niesprawiedliwym, aby kary były znacząco zmniejszane tylko z tego powodu, że oskarżony posiada dzieci, rodzinę czy też pracę w stosunku do osoby, która rodziny nie posiada i jest bezrobotna.

Zaznaczyć należy, że przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożone jest karą od 2 do 12 lat pozbawienia wolności. Z uwagi na to, że oskarżony odpowiadał za popełnienie tego przestępstwa w warunkach czynu ciągłego (art. 12 § 1 kk), zgodnie z treścią art. 57b kk, Sąd zobligowany był wymierzyć karę w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Najniższą możliwą do orzeczenia w tej sprawie karą była zatem kara 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności. W tej sytuacji nie sposób uznać, aby wymierzona przez Sąd I instancji kara 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności była karą rażąco surową. Została ona orzeczona w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, zaś przy jej wymiarze Sąd meriti uwzględnił okoliczności łagodzące wskazane przez obrońcę.

Ustawowe zagrożenie czynu przypisanego oskarżonemu wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przy zastosowaniu w kwalifikacji prawnej art. 12 § 1 kk i uwzględnieniu związanych z tym zasad wymiaru kary wykluczało także możliwość zastosowania przez Sąd Rejonowy art. 37b kk, postulowanego przez skarżącego obrońcę. Odnosząc się do treści apelacji nadmienić należy, że w przedmiotowej sprawie przeszkody w skorzystaniu z instytucji z art. 37b kk nie stanowi skazanie oskarżonego w warunkach art. 65 § 1 kk, lecz popełnienie czynu w warunkach art. 12 § 1 kk i treść art. 57b kk. Wynika to także wprost z zacytowanego w uzasadnieniu apelacji wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2020 r. sygn. akt I KK 49/19, do uważnej lektury którego należy odesłać

skarżącego obrońcę. Kontynuując, wymierzona oskarżonemu sankcja karna uwzględnia okoliczności obciążające jak też przemawiające na korzyść sprawcy. Jest także odpowiednia, aby skłonić oskarżonego do refleksji nad swoim zachowaniem, uświadomić mu nieopłacalność naruszania porządku prawnego. Zrealizuje zadania w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara grzywny wzmocni oddziaływanie prewencyjne i wychowawcze wymierzonej kary, nadto przyczyni się do wykształcenia u oskarżonego odmiennego usystematyzowania istotnych w życiu wartości, jak również ugruntowania właściwych i pożądaných społecznie postaw.

Wniosek

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że czyn zarzucany oskarżonemu stanowi występki z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i na tej podstawie wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby wynoszący 3 lata.

ewentualnie z daleko idącej ostrożności procesowej

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego winnym stawianego mu zarzutu i przy zastosowaniu art. 37b orzeczenie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
niezasadność zarzutu powodowała niezasadność wniosków.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	<p><u>Korekta błędnej kwalifikacji prawnej (art. 455 kpk)</u></p> <p>Sąd Okręgowy dokonał korekty kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, eliminując z podstawy skazania art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 11 § 2 kk, zaś z podstawy wymiaru kary art. 11 § 3 kk.</p>
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>Wprowadzenie do obrotu w rozumieniu art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oznacza udostępnienie osobie trzeciej odpłatnie lub nieodpłatnie substancji psychotropowej, środka odurzającego lub nowych substancji psychoaktywnych, przy czym osobą trzecią nie jest w tym przypadku konsument tych środków. Sąd Okręgowy podziela pogląd wyrażony w orzecznictwie, iż w sytuacji, gdy sprzedający środki odurzające (substancje psychotropowe) ma świadomość, że przekazywane środki odurzające trafią do dalszego obrotu, ale część z nich zostanie przeznaczona na własny użytek odbiorcy tych środków, to dojdzie do zbiegu przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - art. 56 i art. 59. Jeżeli jednak sprzedający świadomości takiej nie ma, to działając w granicach swojego zamiaru odpowie za czyn kwalifikowany wyłącznie z art. 56 (wyrok SN z 21.01.2020 r., II KK 97/19, LEX nr 3228613, wyrok SA w Lublinie z 22.09.2005 r., II AKa 160/05, LEX nr 166000).</p> <p>W niniejszej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, aby oskarżony działał ze świadomością, iż pewną część sprzedanych C. D. substancji psychoaktywnych zużyje on na własne potrzeby. W sprawie ustalono bowiem, że przedmiotem transakcji od początku,</p>	

<p>zgodnie z ustaleniami były większe ilości narkotyków – jednorazowo pół kilograma lub kilogram substancji psychoaktywnych. Oskarżony przyznał, że udzielał tych substancji C. D., jednak jego wyjaśnienia w części, w której twierdził, jakoby były to mniejsze ilości narkotyków, które wspólnie z C. D. zażywali, zostały odrzucone przez Sąd Rejonowy jako niewiarygodne i sprzeczne z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym. Ocena ta, jak podkreślono wyżej nie budziła zastrzeżeń Sądu odwoławczego. Wobec tego Sąd Okręgowy nie zmieniając ustaleń faktycznych poprawił błędną kwalifikację prawną niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 23 września 2022 r. w sprawie II K 641/22 za wyjątkiem korekty kwalifikacji prawnej czynu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>W tej części wyrok jako słuszny i odpowiadający prawu, przy bezzasadności zarzutów apelacji, jak również braku dostrzeżenia przez Sąd Okręgowy, ażeby w tym zakresie zachodziły podstawy do zmiany wyroku na podstawie okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu należało utrzymać w mocy.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 23 września 2022 r. w sprawie II K 641/22 w ten sposób, że wyeliminował z podstawy skazania art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu</p>	

narkomanii oraz art. 11 § 2 kk, zaś z podstawy wymiaru kary art. 11 § 3 kk.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Z powodu wskazanego w rubryce 4.1. koniecznym było dokonanie powyższych zmian zaskarżonego wyroku.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	<p>- apelacja obrońcy oskarżonego okazała się całkowicie bezzasadna, zatem zgodnie z art. 636 § 1 kpk oskarżony ponosi koszty sądowe postępowania odwoławczego w całości. Warto podkreślić, że z przepisu art. 636 kpk wynika zasada obciążenia osób skazanych kosztami sądowymi, zaś odstępstwo od niej winno mieć wyjątkowy charakter, uwarunkowany istnieniem przesłanek z art. 624 § 1 kpk (wyrok SA we Wrocławiu z 18.06.2019 r., II AKa 92/19, LEX nr 2718331). W stosunku do oskarżonego takich przesłanek Sąd Okręgowy nie dostrzegł.</p> <p>- z tych względów na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 123) oraz § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 663) zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1920 zł (opłata od kar w kwocie łącznej 1900 zł i kwota 20 zł jako ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu odwoławczym).</p>

7. **PODPIS**

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana